

"סעדיה וויסמן"

מאת מ. אונגרפלד

ישראל"י, "התאומים". בן-ציון פי-
 רר אינו גורס "אמנות לשם אמר
 נות" ביצירה, אלא סובר הוא, כי
 צריך שלכל יצירה תהיה מגמה
 חינוכית. הוא חונן בדמיון פורה,
 בהוסר מרענן ובכשרון סיפורי.
 עיצוב דמויות ותאורי נוף אין כאן.
 אבל באים כאן לידי ביטוי רעיון
 נות חברתיים, הדורשים את פת-
 רונם בחיים, ונמתחת בקורת אירו-
 נית על כמה וכמה תופעות שלי-
 ליות בחיי החברה שלנו. נושא
 סיפורנו הוא דבר היעלם של
 ילדי התימנים בבתי החולים בא-
 רץ. ילד גנוב כזה הוא גיבור
 ספורנו. סעדיה, שנולד לאביו יע-
 קב תם לאחר שהובא עם בני
 משפחתו "על כנפי זשרים" לא-

רץ.
 בעיני עולה תמים חדש מתימן
 מסתכל יעקב תם בתופעות החיים
 וסדרי החברה כאן, ותגובתו הת-
 מימה והסברותיו הנאיביות לאי
 אלה תופעות משונות כאלה, הן
 כהצלמות סאטיריות.

הניגוד לחמיסותו של ר' יעקב
 תם, היא ערמתו של מושקה ווייס-
 מן, איש אשר סבל הרבה בימי
 השואה, ובמחנות המוות, שם אב-
 דה לו כל אמונה באיזה אידיאל.
 ואין לו מעתה אלא רדיפה אחרי
 חיים נוחים וצבירת הון. אף
 לצער אשתו, שהיא עקרה, הוא
 מוצא תרופה ומצליח לשכנע את
 האחות והבה — שרידה אף היא
 מסתנה המוות בימי השואה —
 שחסד תעשה עם ילדו של יעקב
 תם, אם תגנוב אותו מבית החו-
 לים ותמסרנו לידו, לידי עשיר
 כמנהגו, שטר כסף בן כמה ספרות
 מקל עליה את מעשה המעל.

מכאן ואילך מסתבכים הענינים,
 וגם עלילת הסיפור, כיוון שמדובר
 בגניבת ילדים, מה פלא, שגם
 בסיפור שנכתב בימינו אלה, הכרח
 לנקוט טכניקה סיפורית של הימים
 ההם, כאשר גניבת ילדים "פיארה"
 רומאנים ידועים.

הקוראים ימצאו ענין בתיאור
 ובהרצאה, ודאי גם את האירוניה
 המסתרת בלשון המלבבת והתמי-
 מה.